

Forfatter: Møller, Peder Ludvig

Titel: BREV TIL: Leiner, Mathilde FRA: Møller, Peder Ludvig (1856-01-06)

Citation: Møller, Peder Ludvig: "BREV TIL: Leiner, Mathilde FRA: Møller, Peder Ludvig (1856-01-06)", i *En Kvindes Kærlighed*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 79. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002236663-000-shoot-L0022366630000020.pdf> (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: En Kvindes Kærlighed

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

6. Januar 1856.

Kære gode Veninde.

Nu har De altsaa modtaget og — lad os haabe — vel fordøjet den omtalte Bog, afsendt til Norge fra min kjøbenhavnske Commissionær. For at smigre det søde afskyelige Uhyre, som man kalder Pu**u**blikum, har jeg gjort den saa uskyldig og lidet per**o**sonlig som muligt, og da De jo ogsaa udgør en Del af merbemeldte Uhyre, vil De maaske ikke misbil**l**ige denne Fremgangsmaade. Dog har jeg ikke vil**l**et lægge Skjul paa mine Sympatier for fransk Form, hvilket maaske vil falde disse usle og opblæ**u**ste Smaafolk, som vi begge kender, for Brystet — de forstaar ingenting og har altid fundet det mere bekvemt at rende i Hælen paa Tyskerne, medens de dog samtidig overdænger dem med deres fede, hovne Fraser, og jubler over deres lykkelige Uaf**h**ængighed eller Befrielse fra det tyske Aag. Dette giver mig virkelig lidt Skræk i Blodet, naar jeg sysler med Tanken om til Foraaret at slaa mig ned for stedse blandt disse ildelugtende Filistre og hov**u**modige Narre, som kalder sig det nationalliberale Parti i vort kære Fædreland. Men jeg haaber at kunne lukke mig inde med mine Bøger og at jeg vil kunne tjene nok til at leve beskedent som Ene**u**boer. Hvor har De Ret i at længes efter Sydens gode Sol; her under Kunstens Vingefang og i den Katholicisme, der saa uretfærdigt er sværtet af Nor**u**dens Dummeperre, faar Menneskehjertet i hvert Fald Lov til at udfolde sig i sin Storhed og Skønhed, ogsaa i sin elskværdige Svagheit. Og hvor jeg fuldt vel forstaar den haarde Skuffelse, De led blandt disse frygtelige Schweizere ¹⁾ — Schweiz, dette for**u**roste Land, hvor intet uden Naturen (hertil med**u**regner jeg Kvæget) er aandfuldt og højtstræbende (tilgiv Branderen). Under et tre Maaneders Ophold fik jeg det Indtryk, at Kørerne var de virkelige Be**u**s. 81boere, den dominerende Kaste i Schweiz. Af Ydre fandt jeg dem mere spirituelle end Menneskene, og vil man alvorligt studere deres Physiognomier og skarpe Instinkt, kan man ikke frigøre sig for den Opfattelse, at denne begunstige Race har slugt saa megen Aand og Intelligens, at der intet er ble**u**vet tilbage til de usle Toben, som den gode Gud har givet dem til Vogtere.

Men hvorfor er det ikke falden Dem ind — om saa blot for at forsøde Kedsomheden blandt disse uciviliserede Væsner — at sende to Ord til min Pa**u**riser**u**Adresse? Var jeg der ikke, saa var jo kun Papir og Convolut gaaet tilspilde. Og i Sommer var jeg netop mere uafhængig stillet end sædvanligt — jeg kunde endda flotte mig med nogle Hundrede? Sous**u**Sedler. De skulde dog kende mig godt nok til at vide, at jeg aldrig med det Gode skifter Op**u**holdssted og Vaner. Desuden, naar man skriver i Aviserne, især i »Berlingske«, har man Krav paa, at alle veed Besked om Ens Existens, selv om de ikke kender Ens Adresse.

Har De læst Chr. Winthers nye Digt, ¹⁾ som alle Kjøbenhavns Thevandsdrikkende Herrer og Damer er faldet i Henrykkelse over. Jeg er virkelig nys**u**gerrig efter at erfare, om han har overgaaet sig selv og alle sine poetiske Kaldsfæller i Fortid og Nutid.

Men jeg maa standse. Al privat Snak er Tyveris. 82fra min Mave og de Artikler, som skal give den noget at leve af. Jeg bliver i Paris til Marts eller April. Jeg underskriver mig ikke som De: la votre pour toujours, hvad der er lovlig sentimentalt, men: à vous comme toujours?: jeg er Deres i alt hvad der er godt og ædelt og — ikke altfor taabeligt.

Skriv fremdeles til mig, naar det passer Dem, selv om jeg ikke svarer. Før min Afrejse skal jeg nok avertere Dem.

Otto Sommer